

[Finansministeren.]

hed, og at vi sammen kunne komme til rigsdagen med et forslag. Det er egnet til at understrege betydningen og værdien af den forhandlingsret, som ved lov er tilsagt tjenestemændene.

Jeg tør under disse forhold bede det høje ting give lovforslaget en velvillig og efter omstændighederne også gerne en hurtig behandling.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte lovforslag vil blive omdelt.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 15 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring af lov om lærlingeforholdet [af Alfred Jensen m. fl.] og forslag til lov om ændringer i lov om lærlingeforholdet [af Per Hækkerup m. fl.].

Valgt blev: *Per Hækkerup, Victor Gram, Andreas Hansen, Lund Jensen, Holger Larsen, Lindberg, Hans Rasmussen, Kryger, Anker Lau, Laurits Pedersen, Asger Jensen, Gottschalk-Hansen, Gertie Wandel, Rager og Kjeldgaard Iversen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Eneste behandling af forslag til beslutning af folketinget (af Fuglsang m. fl.) [vedrørende ekspropriation af ejendomme til militære formål].

(Forslaget til beslutning findes i tillæg A. sp. 5221).

Sagen sattes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Fuglsang): Før jeg iøvrigt går over til at reddegøre for det forslag til beslutning, som mit parti har fremsat, er der en enkelt ting, jeg finder det nødvendigt straks at slå fast så stærkt som muligt. Forslaget går som bekendt ud på, at folketinget beslutter at opfordre regeringen til at fremsætte forslag om, at landmænd og andre, hvis ejendom eksproprieres til militære formål, af staten sikres adgang til anden ejendom, hvorved deres

livs- og arbejdsforhold kan videreføres under samme vilkår, som de havde indtil ekspropriationen.

Det, som jeg ønsker at sige hertil, er først og fremmest, at fremsættelsen af et sådant forslag på ingen måde betyder, at mit parti godkender den militærpolitik, der føres i øjeblikket. Vi kommunister er nu som før modstandere af oprustningen og dens følger, herunder at der beslæglægges jord til militære formål. Forslaget må følgelig kun opfattes som en henstilling til regeringen om at yde de hjem, det går ud over, fuld retfærdighed, og om i sin jordpolitik at drage de naturlige konsekvenser af de fremgangsmåder med hensyn til fremskaffelse af jord til husmandsbrug, der er kommet til udtryk, hvor det gælder jord til militære formål.

Lad mig iøvrigt med det samme sige, at det ikke er selve erstatningsbeløbenes størrelse, vi tænker på i vort forslag. Som det vil være kendt fra visse skrivelser i pressen, har de militære myndigheder, sig selv lig, heller ikke her været smålige, når det drejer sig om at bruge skatteydernes midler. Dette være sagt, uden at jeg dog i tilfælde som disse, f. eks. med hensyn til erstatningsbeløbene ved ekspropriationen i Borris, ser mig i stand til at dele den forargelse, der fra forskellig side er kommet til udtryk. Det er rigtigt, at de udbetalte beløb kan virke store, måske urimeligt store, men der findes unægteligt andre områder, hvor ikke alene forargelse, men også effektiv kontrol var på sin plads. Eet er nemlig, hvad man yder landmændene i erstatning for selve arealet, noget andet er, hvad man betaler de firmaer, der på disse arealer fortsætter krigstidens værnemagerfirmaers værk. I denne henseende kan der utvivlsomt være et og andet, der giver stof til eftertanke. Ganske vist burde man efterhånden være ret hårdet, og ganske vist passer det som fod i hose til hele regeringens øvrige politik og til, hvad man kan vente sig fra militære kredse, men alligevel kan almindelige hæderlige og nationalt indstillede mennesker ikke undgå at få et chock ved at se hele besættelsestidens række af firmaer med Carlsen, Randers, i spidsen troppe op, sådan som jeg så det ganske nylig ved Hvorup ved Nørresundby. Eet er, at man har set visse blade og kredse benytte lejligheden til at lufte en vis forargelse over, hvad en hede-